

Sociale zaken

De uitspraak 'De overheid is er voor haar burgers en niet andersom' lijkt vanzelfsprekend, maar is dat helaas niet. Wanneer een College financiële problemen heeft en dan er voor kiest om de lasten voor haar inwoners te verhogen en te bezuinigen op dingen die de burgers raken, dan is dit verkeerde prioritering.

De gemeente heeft als taak om er voor te zorgen dat alle inwoners op een menswaardige wijze kunnen meedoen. Zij bevordert dit binnen haar financiële mogelijkheden, strevend naar een gezonde balans tussen gemeentelijke inkomsten en uitgaven. Ontwikkeling van de gemeente komt pas aan de orde indien de financiën, meerjarig, op orde zijn, een project draagvlak onder de bevolking heeft en financieel en bestuurlijk goed onderbouwd is.

Uiteraard moeten ook wij ons aan regels houden, maar het gaat er om hoe je regels toepast. Op basis van de hulpvraag willen wij een weg vinden in plaats van regels te gebruiken om de vraag af te wijzen. De mens en zijn hulpvraag staan bij SPA centraal en niet de procedures.

SPA is van mening dat mensen iemand moeten kunnen aanspreken die hun helpt om benodigde informatie te vergaren en te verstrekken. Dat geldt zowel voor Wmo als voor bijstand als voor gemeentelijke regelingen. Binnen de huidige organisatie is die functie er niet, maar volgens ons is die wel dringend nodig want we hebben geconstateerd dat er te vaak mensen op een dood spoor belanden puur omdat zij de weg niet weten in de regels.

Op sociaal gebied is ons beleid gericht op :

1. Saamhorigheid: ervoor zorgen dat alle inwoners mee kunnen doen en kunnen deelnemen aan voorzieningen zoals cultuur, ontspanning en sport. Isolement is onwenselijk, het gaat om toegankelijkheid in brede zin. Actieve aanpak van armoede onder ouderen en kinderen.
2. Zorgzaam: zorg voor ouderen en mensen met beperkingen dient voldoende beschikbaar te zijn. Coördinatie van het beleid ten aanzien van ouderen, vrijwilligers en mantelzorgers is noodzakelijk. Behoud van individuele zorggerichte faciliteiten.
3. Actief zijn: iedereen doet mee uitgaande van mogelijkheden en beperkingen. Uitgaan van het vertrouwen in de eigen kracht van burgers en mogelijkheden bieden om eigen initiatieven te nemen. Wetgeving ten dienste van de burger. De gemeentelijke overheid faciliteert en maakt initiatieven mogelijk zoals voor mensen die afhankelijk zijn van een uitkering.

Met regelmaat ontvangt SPA klachten van inwoners die bij de Sociale Dienst aankloppen en zich niet goed bejegend voelen. Vaak betreft dat onbegrip dat men bepaalde documenten niet kan aanleveren, herhaalde vragen om documenten in te leveren die reeds werden ingeleverd of de wijze waarop vragen worden gesteld. Natuurlijk hangt het van de individuele medewerkers van de Sociale Dienst af hoe deze hun klanten bejegenen maar belangrijk is ook de wijze waarop van gemeentewege invulling aan de regels wordt gegeven.

Wie geen vast woonadres heeft en dakloos is, bijvoorbeeld na een huisuitzetting door een huurschuld, wordt uitgeschreven uit de basisadministratie onder vermelding van de code VOW (Vertrokken Onbekend Waarheen). VOW is de officiële naam die de overheid hanteert voor spookburgers. Dit zijn mensen die wél in Nederland verblijven, maar niet staan ingeschreven in de Basisregistratie Personen (BRP). In 2019 waren dat er al 514000. Niet ingeschrevenen ontvangen geen uitkering, iets wat voor daklozen die vaak afhankelijk zijn van een uitkering genadeloos uitpakt. Na uitschrijving wordt namelijk niet alleen hun uitkering stopgezet, maar lopen zij ook het risico dat hun zorgverzekering wordt beëindigd, hun bankrekening wordt opgezegd, dat zij hun ID niet kunnen verlengen en zich niet kunnen inschrijven op de wachtlijst voor een woning. En hoe bouw je in zo'n situatie je leven weer op?

Wanneer iemand gezworven heeft dan kan deze persoon vaak niet met documenten aantonen hoe hij/zij overleefd heeft, waar geslapen werd en hoe er voldoende voedsel werd gekregen. Dat vormt echter reden om iemand een uitkering te weigeren. Zulke mensen kunnen hun leven dan niet oppakken en hebben blijvend een marginaal bestaan. SPA vindt het juist een taak van de Sociale Dienst om mensen in dergelijke gevallen te helpen in plaats van hun zelfs de toegang tot de Voedselbank te weigeren (want dat is het gevolg indien iemand geen uitkering krijgt!). SPA vindt dat de Sociale Dienst meer mogelijkheden moet krijgen om in moeilijke situaties oplossingen te vinden.

Ambtenaren van de Sociale Dienst zijn volgens SPA in staat om aan te voelen of iemand van goede wil is en deze te helpen zoveel mogelijk benodigde informatie te vergaren. Blijft dat onvoldoende dan behoort er een besluit genomen te worden op basis van de voorhanden zijnde informatie. Fraude moet bestreden worden maar niet iedereen die bepaalde documenten niet kan aanleveren is daarmee een fraudeur.